

1 Petrus 3: 8

Onze tekst begint met het woordje 'tenslotte'. Je zou bijna denken dat Petrus aan het eind van de brief is gekomen. Maar dat is niet zo. We zijn nu pas in hoofdstuk 3 en er volgen nog twee hoofdstukken. Dat woordje 'tenslotte' wil zeggen dat Petrus nu aan het eind komt van een serie vermaningen die vooral hebben te maken met de plaats die de gemeente of de gelovigen in de ongelovige samenleving hebben in te nemen. Het gaat om de goede wandel die de gelovigen onder de heidenen moeten leiden (2:12). Petrus heeft in het voorgaande gedeelte dat onderbouwt met drie relaties. Hoe ga je als christen om met het gezag van de keizer, zelfs als die keizer niet gelovig is. Hoe ga je als christenslaaf om met je meester, zelfs als die meester niet gelovig is. En hoe ga je als christenvrouw om met je man, zelfs als die man niet gelovig is.

Gaat dit voorgaande gedeelte vooral over de houding van de christen in de samenleving, nu, vanaf dat woordje 'tenslotte', wil Petrus nog iets zeggen over de onderlinge verhoudingen in de gemeente.

De eerste opdracht die de gemeente krijgt is onderling *eensgezind* te zijn. We weten uit het hogepriesterlijk gebed van de Here Jezus (Joh.17) hoeveel waarde Jezus hecht aan de eenheid van Zijn kinderen. Jezus geeft aan dat de eenheid van de gemeente ontzettend belangrijk is voor het getuigenis in de wereld.

Ik bidt niet alleen voor dezen (dat zijn de 12 apostelen) maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven (dat zijn wij!), opdat zij allen één zijn.....opdat de wereld gelove, dat Gij mij gezonden hebt (Joh.17:21). Eenheid onder christenen bewerkt dat de wereld gaat geloven. Zou het andersom ook niet zo zijn: de verdeeldheid onder christenen bewerkt dat de wereld niet gaat geloven.

We lezen van de eerste gemeente in Jeruzalem dat zij één van hart en ziel waren (Hand.4:32) en ook Paulus hamert er bij de gemeenten die hij schrijft op hoe belangrijk het is dat de gemeente eensgezind is:

...maakt dan mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn.....(Filip. 2:1,2)

*....Ik vermaan u dat u zich blijft beijveren de eenheid des Geestes te bewaren....
(Efeze 4:1-6)*

Al deze teksten zeggen in verschillende bewoordingen hetzelfde: weest eengezind. Nergens wordt met eenheid bedoeld dat gemeenteleden over alles hetzelfde moeten denken. Er mogen best verschillen van inzicht zijn. Maar het gaat erom dat we met

elkaar gericht zijn op hetzelfde doel. We willen in ons persoonlijke leven en in ons samenleven de Here Jezus groot maken. En daarom zoeken we het goede voor elkaar, zoals de Here Jezus zichzelf wegcijferde voor het heil van ons mensen, zo mogen we ook onszelf wegcijferen voor het heil van elkaar. Zo lang we nog strijden voor ons eigen gelijk of onze eigen smaak handelen we niet naar de oproep van Petrus om eensgezind te zijn.

Behalve *eensgezind* worden we ook opgeroepen om *medelijdend* te zijn.

Medelijdend vloeit voort uit die eensgezindheid. In een gemeenschap waar men leeft en handelt vanuit hetzelfde doel, nl. God en elkaar dienen, zal men naast elkaar gaan staan, schouder aan schouder in blijde en in moeilijke momenten. Als er blijdschap is in het leven van je broeder of zuster, dan verblijdt dat jou ook. Is er verdriet in het leven van je broeder of zuster, dan raakt dat jou ook. Omdat je elkaar *lieft*. In het Nederlands kennen we eigenlijk maar één woord voor liefde. In het Grieks is dat anders, het Grieks kent verschillende woorden voor *liefde*. U kent waarschijnlijk het woord agapè wel. Dat is Gods onvoorwaardelijke, opofferende liefde. Verder kent het Grieks het woordje eros, waar ons woord erotiek van is afgeleid. Dit woord betekent 'de liefde bedrijven' en heeft dus met lichamelijke liefde te maken. In het NT meestal negatief als begeerte aangeduid. Het woord dat Petrus nu gebruikt betekent 'broederliefde of zusterliefde'. In het Grieks kan dat zowel de liefde binnen een gezin betekenen als de liefde tussen broeders en zusters in de gemeente. Die betekenis heeft het dus hier.

Het Griekse woordje voor *barmhartig* betekent letterlijk 'met gezonde ingewanden'. Inwendige organen werden beschouwd als de zetel van de menselijke gevoelens. Het woord duidt op bewogenheid voor elkaar. In bijbelse taal zien we dat vaker. De nieren bijvoorbeeld werden als zetel van ons geweten gezien en het hart als de zetel van ons verstand. In onze taal is het hart vaak de zetel van gevoelens. Maar als de bijbel het heeft over ons hart, dan heeft dat meer met ons verstand en met de keuzes die je maakt te maken dan met onze gevoelens. Ps. 26:2 zegt: *toets mij HERE, en beproef mij, keur mijn nieren en mijn hart*. Daarmee vraag je dus aan God of Hij je geweten en je beslissingen wil onderzoeken op zuiverheid. Bij de ingewanden wordt dus aan gevoelens van medelijden gedacht, terwijl in onze taal we dan eerder aan het hart zouden denken.

Ons vers eindigt met de oproep van Petrus om ootmoedig te zijn. Ootmoed betekent nederig. Letterlijk staat er 'laag van hart'. In het buitenbijbelse Grieks heeft dit woord

vaak een negatieve bijklank. Dat is in het Nederlands ook wel een beetje zo. Iemand die nederig is of zachtmoedig, komt niet al te sterk over. Toch wordt deze eigenschap in de bijbel juist heel hoog aangeslagen. Zachtmoedig is het tegenovergestelde van arrogant. Arrogante mensen staan graag zelf in de picture, zoeken eigen eer. Zachtmoedige mensen zoeken niet hun eigen eer, maar als het om de eer van God gaat, staan ze voor hun zaak. In de bijbel zien we twee prachtige voorbeelden. Eén in het OT en één in het NT. Van Mozes lezen we dat hij de zachtmoedigste is van alle mensen. Bij hem zien we dat hij niet opkwam voor eigen eer toen Aäron en Mirjam ook een leidersschapspositie onder het volk opeisten. De zachtmoedige Mozes liet het oordeel aan God. Maar als het om de eer van God gaat smijt diezelfde zachtmoedige Mozes de stenen tafelen kapot.

In het NT zien we bij de Here Jezus hetzelfde. De Here Jezus zegt van zichzelf dat Hij 'zachtmoedig is en nederig van hart'. Als Jezus verhoord wordt door Pilatus komt Hij niet op voor eigen eer. Als een schaap dat naar de slachtbank gaat, zo doet Hij z'n mond niet open. Maar als het om de eer van Zijn Vader gaat, veegt Hij het tempelplein schoon en verjaagt de veehandelaren en de geldwisselaars. Gods huis is geen marktplein, maar een plaats van gebed.

Een enkel vers deze keer, maar wel een sterk appèl aan ons om eensgezind, medelijdend, vol broederliefde barmhartig en ootmoedig te zijn. Woorden die samen het karakter van onze Here Jezus weergeven. Zullen we maar bidden dat de Geest van onze Here Jezus ons hart mag bewerken zodat we Hem zichtbaar maken in de wereld en in onze gemeente. AMEN